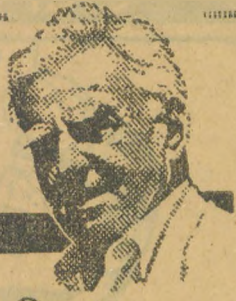

TAKVİMDEN BİR YAPRAK

Uzunay

Mâzî ve Âtî

DÜN matbaaya gelmek üzere Yerebatandan geçerken bir koltukçu dükkânında çerçevelenmiş bir ferman uzaktan dikkatimi çekti. Daha iyi görmek için yaklaştım, dükkân sahibi beni tanıyormuş.

— Hocam, dedi, sizi alâkalandıracak bâzı evrak var. Görmek ister misiniz?

— Kime ait?

— Abdülhak Şinasi Hisar'ın terekesinden almıştım.

— Ya... Göreyim.

Bir iskemleye oturdum, önüme bir valiz eskisi çektiler. Kesif bir toz tabakasının içine ellerimi daldırdım. Ufak mevzuları büyük tahlillerle inceleyen bu kudretli kalemin meydana getirdiği eserlerin müsveddeleri darmadağın önümde duruyor. Onları karıştırırken «Fahim Bey» in hesaplarına ait bir dosya... Demet demet müsveddeler... Üzerlerinde kısa kısa cümleler yazılı tomarlar. Bunlar belki yeni bir eserin müsveddesi olacak.

Zavallı Şinasi! Onu dağmık kâğıtların üzerine saçtığı bu fikir çiçeklerini toplarken görüyorum. Öyle kelimeler, öyle cümleler var ki...

Birden durakladım. Önümde 100 sahifelik kadar bir defter var. Her sahifesi kurşun kalemle yazılmış. Şinasi bunu itina ile muhafaza etmiş. Demek bu defterciğin onca bir kıymeti var.

Biraz karıştırdım. Şu parçayı aynen koyuyorum:

«Geçenlerde methetliğim buketi aynanın önünde unutmuşum. Bir kere yoklayayım dedim. Ne bakayım? Sararmış, solmuş, öyle bir hale gelmiş ki çiçek olduğu bile belli değil. O sırada kulağıma bir ses geldi.

— Mazimizi hatırlatarak bizi utandıracığına bir kere de karşındaki aynaya bak!

Baktım. Aman yarabbi! Ben de ne hale gelmişim? Sararmış, solmuşun, ne saç, ne kaş, ne kirpik kalmış! Aynada tanıyamadığım bir başka mahlûk bana bakıyor.

Bu perisan evrakın arasında rahmetli kadesi Selim Nüzhet Gerçek'e ait de pek çok hâtıralar var.

İşte Hasan Âli Yücel'in bir tesekkür mektubu... Merhumun tiyatro kültürü çok kuvvetli olduğu için ona ait olan evrakın çoğu sahne edebiyatına aittir.

Bunlar ne olacak? Biri çıkıp alâka gösterecek, satın alacak. Sonra? O öldükten sonra bunlar yine koltukçu dükkânlarında kıymet bilir birini bekleyecek.

Böyle yazılar, resimler, mektuplar, defterler, ancak sahiplerinin ellerinde bir kıymet ifade ediyorlar.

Sahibi gitti mi? Ruhsuz bir ceset, bir lâşeden ibaret kalıyorlar. Defteri aldım.

— Şuna ne vereyim?

— Ne verirsen ver...

İki beşlik uzattım.

— Yeter mi?

— Çok bile.

Matbaaya geldim. Defteri masamın üzerine koydum. Mâzî ve âtî!...

Ben o mâzinin böyle bir âtisi olmaması için bütün bu evrakın, hâtıraların yakılmasını doğru buluyorum.

Böyle bir hayır sahibi yok mu?

